

הסנסציה הספרותית הבינלאומית

אנה טוד

בגירסה מחודשת, עסיסית ועכשווית לנשים קטנות

האריב של בנות

ספריי

"ככה מערבבים קלאסיקה בחי" היום יום המודרניים.
ככה מחזירים אותנו לאחיות שהכי אהבנו בנעורים, רק קצת יותר נועזות,
קצת יותר פתוחות והרבה יותר אנה טוד."

הוצאת א(ה)בות

אנה טוד

האביב
של
בנות ספרינג

מאנגלית: ירדן אור

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מרידית'

חג המולד לא יהיה אותו דבר בלי מתנות, " הכריזה ג'ו ממקום מושבה על השטיח.

שערה הארוך היה פרוע כתמיד, והיא ישבה למרגלותיה של מג, אחותה הבכורה. היא הבת החזקה שלי. היחידה מבין בנותי שלא נהגה להתנחל בחדר האמבטיה. אצבעותיה העדינות, מרוחות לק שחור וסדוק על הציפורניים, מרטו בלי משים את שוליו המהוהים של השטיח האפגני. האריג השחור-אדום, שנטווה ביד, היה פעם עז צבעים ויפהפה, ונזכרתי בדיוק מתי בעלי שלח אותו לביתנו בטקסס מהבסיס שבו היה מוצב בקנדהאר שבאפגניסטן.

בראשי אני שומעת את קולה הצרוד של דניס, מזכיר לי להשתמש במונחים צבאיים הולמים: הכמ"ק של בעלי בקנדהאר. הבסיס המבצעי הקדמי הגדול ביותר באפגניסטן, היא היתה מוסיפה מיד כמתחייב. דניס תמיד ירדה עליי. ועכשיו, כשאני חושבת על זה, היה לה אפילו מה להגיד על השטיח כשקיבלתי אותו. היא אמרה שהוא יכול היה לשלוח אותו לבסיס, ללא תשלום.

דבר מזה לא הזיז לבנות שלי. מרגע שהשטיח הגיע, הן אהבו אותו ממש כמוני. כשפתחתי את החבילה שהגיעה מאבא שלהן, שהיה במשך שמונה חודשים בצד השני של העולם, הבנות – וג'ו במיוחד –

התרגשו מהעובדה שקיבלו אוצר יפהפה ועתיר-תרבות ממקום כל כך מרוחק. בעיני מג מצאה חן העובדה, שיש לנו עכשיו בביתנו הפשוט פריט אמנות עשוי בעבודת יד. היא תמיד היתה הבת החומרנית ביותר שלי, אבל תמיד גם ידעתי, שאם אצליח ללמד אותה כהלכה, היא תתעל את חיבתה לחפצים נוצצים ותהפוך את חייה למשהו קסום ורב-ערך. איימי היתה צעירה מכדי להתעניין בכלל בשטיח, ובת' כמובן ידעה מראש על בואו, כי אבא שלה ידע שהיא בת ספרינג היחידה היודעת לשמור סוד. זאת ועוד: ברמה המעשית יותר, ובהתחשב בכך שבת' בעצם למדה מהבית, פרנק ידע שהיא תוכל להמתין לבואו. בהמשך יסביר לי, כי רצה שהחבילה תישלח ישר הביתה, כדי שהשטיח יפתיע אותנו על מפתן הבית ולא יהווה מטלה נוספת – משהו שצריך לנסוע לאסוף מהבסיס. אני לא בטוחה שאילו הייתי מסבירה את כל זה לדניס, היא היתה מבינה.

לאחרונה השטיח היפהפה שלנו כבר אינו יפהפה. נעליים מלוכלכות וגופים כבדים גרמו לו להתרפט, והצבעים התמזגו זה בזה לתערובת נוצית חומה, אשר חרף מאמצי הניקוי שלי לא חזרו להיות כשהיו. אבל אהבנו אותו בדיוק באותה מידה, אפילו לא טיפה פחות. "אומרים שיירד שלג בניו אורלינס. זה מרגיש לי כמו חג המולד," אמרה מג, מעבירה את אצבעותיה בשערה החום. הוא הגיע עד כתפיה, ולאחר ה"אומְבֵּרָה", שהיא עצמה הדריכה את ג'ו איך לעשות לה, הוא נראה עכשיו כאילו יש בו שורשים כהים וקצוות בלונדיים. באותה שנה היה כל כך קר, שהכבישים כוסו קרח ונדמה היה כי בכל יום מתרחשת תאונת דרכים שסותמת את הכביש הראשי היחיד המוביל אל העיר הזאת. המספר על השלט מחוץ לבסיס הצבאי, שציין את מספר הימים שחלפו ללא הרוגים בכבישים, חזר וירד לאפס כמעט מדי יום, במקום שיחלפו שבועות בין פעם אחת לשנייה. המספר הרב ביותר של ימים ללא הרוגים, שנמנה אי-פעם בשלט של פורט הוד, היה שישים ושתיים.

באותו בוקר היתה תחושה כאילו קר פחות מכפי שחזו בערוץ 45. תהיתי אם אחותי תגיע אלינו או תנצל איכשהו את מזג האוויר כתירוץ לבטל את בואה. תמיד היו לה תירוצים. בעלה נשלח למשימה מעבר

לים יחד עם בעלי, והכביסה המלוכלכת שלהם התפזרה לכל עבר – החל מבריחות על משקלה, שהשמיע באוזני קבוצת חיילים זוטרים, וכלה בכך ששכב עם חובשת בחודש שעבר.

"דודה חנה כבר התקשרה?" שאלתי את הבנות שלי.

היחידה שהסתכלה עליי היתה בת', שהשיבה, "לא."

מאז שעברה לפורט סיפּרוס בקיץ הקודם, הספיקה חנה להתארס פעמיים, להתחתן פעם אחת וכבר לעלות על מסלול מהיר לגירושים. אני מתה על אחותי הקטנה, אבל לא אגיד שהצטערתי כשלפני כמה חודשים עברה לגור קרוב יותר לעיר. היא מצאה עבודה ככרמנית בסופי שבוע כבר קטן בשם "ספּיריטס" ברחוב בורבון, שהגישו בו קוקטיילים בגולגולות מוארות וכריכי "פּו' בּוּי" טעימים. יש לה אישיות שמתאימה לכרמנית.

"היא מגיעה?" שאלה ג'ו ממקום מושבה על הרצפה.

הסתכלתי בעיני השוקולד של ג'ו. "אני לא בטוחה. אתקשר אליה

עוד מעט."

איימי השמיעה הממ גרוני קטן, ואני בהיתי בטלוויזיה הכבויה. לא רציתי לדבר עם בנותי על עניינים של מבוגרים. רציתי שיישארו צעירות זמן רב ככל האפשר, אבל עם זאת שיהיו מודעות. סיפרתי להן על דברים שהתרחשו סביבן. דיברתי איתן על ענייני אקטואליה, על המלחמה המתחוללת סביבנו. ניסיתי להסביר את הסכנות ואת הברכות בלהיות אישה, אבל זה נעשה קשה ככל שהן התבגרו. נאלצתי להסביר להן כי לפעמים דברים יסתדרו בקלות רבה יותר לנערים ולגברים שסביבן בלי שום סיבה ראויה. היה עליי ללמד אותן להגן על עצמן, במקרה שאחד מאותם נערים או גברים ינסה לפגוע בהן. גידול ארבע בנות בגילאים שתים-עשרה עד תשע-עשרה היה התפקיד הקשה ביותר שאותו מילאתי אי-פעם – אך גם המשימה החשובה ביותר שביצעתי. המורשת שאשאיר לא תהיה היותי אשתו של איש צבא, אלא שגידלתי ארבע נשים קטנות מהימנות, אחראיות ובעלות יכולות, שיוכלו להסתער על העולם.

הרגשתי מחויבות עמוקה; יותר מכול רציתי שיידעו לשאת בגאון

את עוצמתן, ומאידך גיסא, – את טוב לבן ואת חמלתן.

מג היא הנסיכה של המשפחה. היא היתה תינוקת הנס שלנו, שהגיעה אחרי שני כישלונות כואבים וסוחטים נפשית. היא הגיחה לעולם בערב חג האוהבים – ולנטיינ'ז דיי. ולא שפרנק ואני היינו באמצע דייט רומנטי עם גביעי יין מרלו מיקב ילו טייל, במחיר עשרה דולר הכוס, כשהרגע הגדול הגיע; ממש לא – פרנק בדיוק ישב אז מאחורי שולחן בבניין מפקדת הפלוגה שלו והתאמץ מאוד להישאר ער. פעם בשעה היה עליו לעשות סיבוב בבסיס, בשטח שמאחורי הבניין. נרמה כאילו תמיד הוטל עליו להיות קצין תורן (ק"ת, כפי שדניס היתה מציינת).

הוא שנא את התורנויות האלה וכך גם הבנות, אבל הצבא דרש תורנות אחת כזאת מדי חודש. באותו לילה נאלצתי להתקשר ארבע פעמים לטלפון של הפלוגה עד שמישהו סוף-סוף ענה ואיתר את בעלי. הוא הגיע הביתה בדיוק כשהצירים נעשו בלתי נסבלים, ומיד מיהרנו למכונית שלו. כבר חשבנו שהיא תיוולד במכונית, בשברולט לומינה מודל 1990. נעצתי עיניים בצמד קוביות המשחק השעירות, שהתנדנדו קדימה ואחורה על המראה האחורית. ספרתי והשתדלתי מאוד להתעלם מהריח הקלוש של סיגריות המרלבורו שפרנק נהג לעשן במכונית לפני שגילינו שאני בהיריון. פרנק אחז בידי, סיפר לי בדיחות וכל כך הצחיק אותי, שבכיתי מרוב צחוק והתאמצתי מאוד לא להשתין על כיסויי המושב השחורים השעירים. היינו אז כאלה מגניבים.

כשהגענו לבית החולים הייתי כבר בשלב כה מתקדם בלידה, שלא יכולתי לקבל זריקת אפידורל. רק בקושי לא הצטרפתי לצרחות של מג, כשהגיחה לחדר הקטן בבית החולים. אבל הצורך הזה לצרוח היה רק לילה אחד, רק רגע אחד. כשנהפכתי לאימא, משהו עמוק בתוכי השתנה; הרגשתי את פיסות חיי הפזורות נאספות למקומן ומתחברות, וידעתי שיש לי עכשיו תפקיד חדש.

ג'ו היתה הבאה בתור, והלידה שלה גבתה ממני מחיר גופני. היא שכבה במנח עכוז וסירבה לסובב את גופה הקטן והעיקש, לכן הרופא הוא שקבע את מועד הלידה.

בת' הגיחה בקלות, אחרי שלושים דקות של לחיצות בסך הכול.

הלידה שלה היתה שלווח כמוה, והיא גם החלה לינוק בקלות רבה יותר משאר בנותיי.

אחרונה ולא מתוכננת היא איימי הקטנה שלנו, שהפתיעה אותנו בארוחת הטאקו הקבועה של ערב שלישי, כשקלטתי שהבטן שלי כבר אינה חברה של טאקו, אם כי שאר הוויותי כן. אחרי איימי ביקשתי מהרופא שלי לנקוט צעדים, שיבטיחו כי לא יהיו לנו הפתעות נוספות.

איש לא דיבר במשך דקות אחדות, ואני הסתכלתי על בנותי ולמשך כמה שניות העמדתי פנים שפרנק נמצא כאן, יושב בכורסת הטלוויזיה הישנה שנודדת איתנו מבית לבית מאז הדירה הראשונה שלנו. בעיני רוחי ראיתי אותו שר עם הרדיו. הוא אהב לשיר ולרקוד אף על פי שהיה גרוע בשניהם.

"ראיתי ברשת, שבית הספר 'ווייט רוק' שוב מצמצם את תוכנית לימודי המוזיקה," אמרה בת' והחזירה אותי בבת אחת לקרקע המציאות.

"ברצינות?" שאלה מג.

"כן. מבאס לתלמידים. גם ככה היא בקושי היתה קיימת, ועכשיו היא פחות או יותר איננה. אין כלים חדשים, אין יותר טיולים. שום דבר."

איימי הסתכלה באחיותיה הגדולות וניסתה לעקוב אחר שיחתן. "את צוחקת עליי?" ירקה ג'ו. "אני חוזרת ברגע זה למשרד של גברת וויט. איזה בולשיט הם -"

"ג'וזפין, תשמרי על הפה," אמרתי והמשכתי להביט באיימי. ג'ו תמיד ניבלה את הפה, אם כי טענה שהיא מתאמצת מאוד להימנע מכך. כיוון שהיא כבר כמעט בת שבע־עשרה, איני יודעת מה אני יכולה לעשות בנידון.

"מצטערת, מרידית'."

היא גם התחילה משום־מה לפנות אליי בשמי הפרטי. בצדו השני של החדר החל הטלפון המחובר למטען לצלצל; איימי זינקה לענות.

"מה כתוב ב'זיהוי מתקשר?' שאלתי.

איימי רכנה ומצמצה. "בנק משהו. הבנק הלאומי פורט סיפרוס."

הרגשתי התכווצות בחזה. בערב חג המולד? כאמת? הבנק הזה היה מושחת גם כך בגלל שיעורי הריבית הגבוהים שלו ואמצעי השייוק מפוקפקים. הם נודעו לשמצה, משום שהציבו בפתח חנויות שקם ווולמרט נשים יפות, שפיתו חיילים לפתוח אצלם חשבון באמצעות חיוך והבטחות שווא לכיצוע הפקדות ישירות ומהירות מהצבא.

"תני לזה לצלצל", הוריתי.

איימי הנהנה והשתיקה את הצלצול. היא עקבה אחר הבהוב הנורית הארומה עד שחדלה להבהב ואז שאלה, "מי מתקשר מהבנק?" הדלקתי את הטלוויזיה.

"באיזה סרט נצפה?" שאלה מג. "אני חושבת..." אצבעותיה, עם ציפורניים מעוטרות בקישוטים, רפרפו על מדף הדי.וי.די שלרגליה, והיא הקישה על אחד מהם. "מה דעתכן על 'הזלזול'?"

הייתי אסירת תודה למג על שינוי הנושא. היא תמיד הצטיינה בקריאת מצבים וביצירת סיפורים אמיתיים-לכאורה וליטושם. הם נועדו להסיח את הדעת, להקסים ולנטרל מישהו.

"אני שונאת את 'הזלזול'", התבכיינה איימי והביטה בי בתחינה.

זה לא היה מצחיק, כשמג הלכישה את ג'ו כמו הנערה בסרט, שמטפסת במעלה הבאר. בכלל לא צחקתי. טוב, אולי קצת, ובכל זאת כעסתי על בנותיי הבוגרות שהתעללו באחותן הקטנה.

"כאמת?" שאלה ג'ו בנימה מרתיעה, כאילו ניסתה להפחיד את אחותה. היא שלחה יד לדגדג את איימי, שנרתעה ממנה.

"אימא, בבקשה, תגידי לג'ו שאנחנו לא צופות ב'זלזול'!" משכה איימי במכנסי הטריינינג שלי.

"מה לגבי 'סודות נעולים'?" הציעה בת'. זה הסרט האהוב עליה. בת' אוהבת כל סרט עם קייט הדסון, והחיים בפרברי ניו אורלינס הפכו את הסרט למפחיד במיוחד.

"ג'ו, במה את רוצה לצפות?" שאלתי.

ג'ו התקדמה על ברכיה אל מעמד הדי.וי.די. בדרך מחצה את בהונותיה של איימי, שבתגובה צווחה.

"קדחת הבקתה' או..." היא אחזה ב"ראיון עם ערפד".

הרגשתי שאני אימא מגניבה, כשהבנות שלי פיתחו חיבה לסרטים שאני עצמי אהבתי בנעוריי. "ראיון עם ערפד" היה הסרט האהוב עליי במשך כעשרים שנה. עד היום אן רייס היא הסופרת היחידה שאת כל כתביה קראתי.

מג אמרה בקול שקט, "הסרט הזה מזכיר לי את ריבר..."

עצם אמירתו בקול של שם הנער גרם לבטן שלי להתהפך, כאילו גלגל ענק עולה באש. למרבה המזל, נטייתן של בנותיי לדרמה הסיטה מיד את תשומת לבי. איימי קמה על רגליה, חטפה את הסרט מידי ג'ו והשליכה אותו אל מתחת לעץ חג המולד. ג'ו הזדעקה ב"היי!" זועם, ומג שלחה לאיימי נשיקה.

"ג'ון על הקו!" קראה מג ונעלמה מהחדר עוד לפני שהטלפון שלה

החל לצלצל.

"אז הסכמנו על 'קדחת הבקתה', אמרה ג'ו ולקחה את השלט

מהשולחן.

בעוד ג'ו משחקת עם נגן הדי.וי.די, איימי רצה לשירותים ובת' נעלמה אל המטבח. הבית היה שקט, למעט צפצוף המיקרו והזמזום החרישי שבא בעקבותיו כשבת' הכינה מה שהכינה. הבית שלי אינו שקט כל כך בדרך כלל. כשפרנק היה בבית, התנגנה תמיד מוזיקה או שהוא נשמע צוחק או שר... או משהו.

הדממה לא עמדה להתארך, וגם לא הייתי בטוחה שאני רוצה בכך, אבל נהנית ממנה כל עוד נמשכה. עצמתי את עיניי, ובתוך זמן קצר התחלתי לשמוע צליל התפצחות גרעיני תירס ולהריח ניחוח מושחת של חמאה.

ג'ו ישבה בשיכול רגליים ליד הטלוויזיה, מבטה מושפל אל גרביה המפוספסים בצבעי סוכרייה על מקל. זר שהיה מביט בה היה טועה לחשוב כי היא עצובה בגלל שפתיה המשורבבות בזעף ועיניה המושפלות; אבל אני ידעתי שהיא רגועה. היא נראתה כמי שהוגה במשהו חשוב. השתוקקתי לקרוא את מחשבותיה, לעזור לה ולהקל ולו

במעט את המשא שרביץ על כתפיה. כבר לא הייתי מעוניינת בדממה. "איך מתקדם המאמר?" שאלתי אותה. לא היו לי הרבה הזדמנויות לבלות ביחידות עם ג'ו, מאז החלה לעבוד בעבודה שנדמה היה שהיא אוהבת. היא אף מקדישה לה זמן רב.

ג'ו משכה בכתפיה. "הוא טוב. אני חושבת." היא שפשפה את ידיה על לחייה והביטה בי. "אני חושבת שהוא טוב. אני חושבת שהוא ממש טוב." חיוך מבויש אך מסנוור התפשט על פניה, והיא כיסתה את פיה. "כמעט סיימתי. כדאי לי להשתמש בשמי האמיתי?"

"אם את רוצה. את יכולה גם להשתמש בשם נעוריי. מתי אוכל לקרוא אותו?" חיוכה נמוג במהירות רבה אף יותר משהפציע. "או שלא," הוספתי בחיור, לאותת כי איני כועסת. הבנתי מדוע היא עדיין אינה רוצה שאקרא את עבודתה. מובן שנפגעת קצת, אבל ידעתי שיש לה סיבות משלה ואף פעם לא רציתי להכביד עליה. "את יכולה לשלוח אותו לאביך," הצעתי.

היא חשבה על כך רגע. "את חושבת שיש לו זמן? אני לא רוצה לגזול מזמנו."

לפעמים היא נשמעה בוגרת מדיי, לטעמי.

במסדרון נפתחה דלת חדר האמבטיה. איימי חזרה לסלון, גוררת אחריה את השמיכה שלה. הוריי נתנו לי אותה במתנה ללידתה של איימי, ועכשיו היא כבר היתה מהוהה. הטלאים הצבעוניים שהרכיבו את שמיכת הטלאים הקטנה כבר דהו מעט.

איימי, עם תשוקתה הבלתי נגמרת לליפּ-גלוס ועם שיערה הבלונדי, התאמצה לגדול מהר מדיי. יותר מכול רצתה להידמות לאחיותיה הגדולות, אבל זו היתה נטייה טבעית של האחות-הכייקטנה. אחותי היתה אותו דבר, ונהגה תמיד להשתרך אחריי ולנסות להשתוות לי. איימי לומדת עכשיו בכיתה ו', שהדעות חלוקות אם היא הכיתה שקשה יותר מכול לצלוח. אני עצמי לא זוכרת הרבה מחוויותי בכיתה ו', לכן זו לא היתה, כנראה, שנה גרועה במיוחד בשבילי. לעומת זאת את כיתה ט' אני בהחלט זוכרת.

ג'ו הרבתה להקניט את איימי ולהזהיר את אחותה הקטנה כי עליה להתחיל כבר עכשיו להתכונן לתיכון. אבל איימי היתה בגיל

המכריע הזה, שבו חשבה כי היא יודעת הכול. היא גם היתה בשלב הגמלוני מבחינת המראה שלה, השלב שבו טרם התגבשו והתפתחו לגמרי תוויה הגופניים. הילדות הקטנות והמעצבנות בכיתה אהבו לצחוק על המבנה הגרום שלה ועל העובדה שטרם קיבלה מחזור. רק בשבוע שעבר היא נכנסה הביתה ושאלה מתי ארשה לה לגלח את הרגליים. הכלל שלי היה תמיד גילוח רגליים כשהן מקבלות מחזור. אבל כשאמרתי את זה לאיימי, היא הרביצה התמוטטות-בנות-שתיים-עשרה קלאסית באמבטיה. האמת היא שאין לי מושג מאין הבאתי את הכלל הזה, מן הסתם, כנראה, מאימא שלי; אבל בהתחשב במה שאיימי עוברת, עזרתי לה עוד באותו יום לגלח את רגליה.

מג לא היתה רק המבוגרת מכולן אלא גם השנייה בהיררכיית השלטון בבית שלנו, בית שהיה רכוש ממשלתי. לפעמים היה קל להעמיד פנים שזה הבית שלנו, עד שקרה משהו – כמו, למשל, כשקיבלתי דוח על כך שהדשא צמח יותר מדי. הצצתי בעד החלון וראיתי בחצר הקדמית שלי גבר כפוף מורד את אורך הדשא. כשיצאתי החוצה, הוא נמלט אל מכוניתו רגע אחרי שהגיש לי את הדוח. נראה כי למשרד האחראי על הדיור לא היה שום דבר חשוב יותר לעשות מאשר למדוד את גובה הדשא במדשאות הדיירים.

קיווייתי שיום אחד נוכל לקנות בית משלנו, אולי אחרי שפרנק יפרוש מהצבא. לא ידעתי באיזו מדינה נחליט להתגורר כשיפרוש סופית, אבל אמצע שום-מקום באזור ניו אינגלנד נשמע לי טוב. פרנק דיבר לעתים קרובות על מעבר לעיירת חוף מנומנמת, שאפשר להסתובב בה כל הזמן בכפכפי אצבע. הכול כמוכן יהיה תלוי גם בשאלה היכן יגורו בסופו של דבר הבנות שלנו. איימי לא תצא מהבית עוד שש שנים, ובת'... טוב, לא הייתי בטוחה אם בת' תרצה אייפפם לצאת מהבית, וגם זה היה בסדר.

בת' הביאה שתי קערות של פופקורן, וכולן התמקמו בנוחות בחדר הקטן. אני נשארתי בכורסה של פרנק, איימי ישבה על הספה בין בת' למג, וג'ו נותרה על הרצפה סמוך לטלוויזיה. "כולן מוכנות?" שאלה ג'ו ולחצה על כפתור ההפעלה בלי להמתין לתשובה.

ובעוד הסרט מתקדם, חזרתי להרהר כמה מהר גדלו בנותיי. ייתכן כי זו השנה האחרונה שבה כולנו נבלה יחד בחג המולד. קרוב לוודאי שבשנה הבאה מג תבלה עם משפחתו של ג'ון ברוק בפלורידה, או היכן שנמצא בית הנופש שלהם. לפעמים איני מצליחה לעקוב. לא שמג יצאה עם רבים, אבל היו לה אי-אילו חברים. בשונה מאמי, אני מקפידה להשגיח על בנותיי ולשים עין על הבחורים שאותם הן מביאות, אם כי עד כה הדברים נוגעים בעיקר למג. פרנק לקח הכול יותר קשה ממני, אבל אני ידעתי מיד-ראשונה שגוננות-יתר על הבנות עלולה להזיק יותר, ועדיף לוודא כי יקבלו את כל המידע הדרוש על יציאה עם בחורים ועל מערכות יחסים.

כשמג היתה בת שש-עשרה, לקחתי אותה לגינקולוג כדי שתתחיל לקחת גולות למניעת הריון, מה שזיכה אותי בהרצאה משונה מאימא שלי.

ולא שהיא יכלה לתת למישהו עצות בנושא – היא עצמה היתה אם לשני ילדים לפני שמלאו לה עשרים ואחת.

הטלפון הקווי צלצל שוב, וג'ו רכנה להשתיקו. אחריו צלצל הטלפון של מג בנעימת שיר פופ, שאיימי מיד הצטרפה אליו.

"טכנולוגיה, בנאדם," העירה ג'ו מהרצפה.

"זאת גברת קינג," נאנחה מג וקמה על רגליה.

ג'ו נטלה את השלט ועצרה את הסרט. מג נעלמה אל המטבח. איימי השתרעה על הספה במקום שבו מג ישבה, אף כי ידעה כי תצטרך לשוב ולקום כשאחותה תחזור. "אני עדיין צעירה מכדי לעבוד, אבל כשאגיע לגיל שבו אפשר להתחיל, אני אעבוד במקום טוב יותר מבית קפה או מחנות קוסמטיקה."

"את מגעילה," אמרה ג'ו.

"את מגעילה," חיקתה אותה איימי בקול רומה להפליא.

בהיותה הצעירה מכולם ניצלה איימי כל הזדמנות להצביע על מגרעותיהן של אחיותיה. היתה לי הרגשה שאיימי משלמת מחיר כבד על כך שנאלצה להתקיים בצלן של שלוש אחיות, שבעצם העריצה בדרכה. אהבת אחיות כזאת היתה בעייתית, כי היא אהבה את אחיותיה

יותר מכול – אבל באותו זמן גם קינאה בכל אחת מהן כמעט על כל דבר. ירכיזה הרחבות של מג, הביטחון העצמי של ג'ו, כישורי הבישול של בת', הכול וכל דבר...

כשמג חזרה לסלון, שבה ג'ו והפעילה את הסרט.

"היא כבר שילמה לך?" שאלה בת' והדהדה בכך את מחשבותיי.

לא הפריע לי שמג עבדה אצל גברת קינג, אף כי האישה הטילה עליי מורא עם ביתה העצום ועם כלביה הגזעיים הזעירים. מעולם לא פגשתי את מר קינג, אבל בהזדמנויות שונות פגשתי את שלושת ילדיהם. למג היתה משיכה אמיתית לבן, שִׁיה, והבנתי בדיוק למה. הוא היה נחמד, בעל לב רחב ולהט אינסופי. חשבתי שאם יש גבר שיוכל להתמיד לצד מג, שיה קינג יהיה הגבר הזה. לא ידעתי הרבה על מה שהתרחש ביניהם, אבל הנחתי כי אם מג תרצה שאדע אני אדע.

מג משכה בכתפיה. "עדיין לא. אני לא יודעת למה."

ג'ו גלגלה עיניים והטילה את זרועותיה לאוויר. בתגובה נעצה בה

מג עיניים.

"נו, ולא שאלת אותה?" אמרתי.

"כן, אבל היא היתה נורא עסוקה."

"במה? בארגון מסיבות?"

מג נאנחה. "לא." היא הנידה בראשה לעומתי. "זו תקופת החגים,

היא עסוקה."

"אני מתפלאת שאת מסכימה לזה. חשבתי שאת יותר קשוחה,

אמרה ג'ו.

"אני בהחלט קשוחה."

"נכון, היא קשוחה. אבל את לא קשוחה כמו ג'ו – ג'ו קשוחה כמו

בן!" צחקה איימי.

ג'ו זינקה על רגליה. "מה אמרתי?"

נאנחתי בכיסא שלי. "איימי." אמרתי את שמה בחומרה מספקת

כדי שתסב אליי מיד את מבטה. "מה אמרתי לך על זה?" שטויות

כאלה לא יהיו בבית שלי. הבנות שלי יכולות להתלבש איך שהן

רוצות.

"אמרתי שאת מתנהגת כמו בן." איימי הזדקפה על הספה

והתחמקה מניסיונה של מג להושיב אותה בחיקה. ידעתי שאצטרך להתערב אם הוויכוח יתלהט, אבל רציתי לתת לבנות הזדמנות לפתור את העניינים בעצמן – בדיוק כמו ביחס למג ולגברת קינג, אם כי החוצפה של האישה לא לשלם בעבור עבודה שנעשתה בהחלט עלתה לי על העצבים.

"ומה בדיוק הכוונה, איימי? כי אין דבר כזה שבנים חזקים יותר מבנות!" קולה של ג'ו היה רם ואצבעותיה סימנו מירכאות באוויר. "להיות קשוח לא קשור ללהיות בן. האמת –"
 "לא נכון! את יכולה להרים אותו משקל כמו בן?" התריסה איימי.

"את לא רצינית." פיה של ג'ו היה קו נוקשה.
 מג הניחה את ידיה על כתפיה הצנומות של איימי והידקה את ציפורניה הפרחוניות אל כתונת הלילה התכולה של אחותה. איימי שחררה אוויר בנימה עקשנית, אבל השתרעה לאחור והניחה למג לשחק בשערה.

ג'ו המתינה, ידיה על מותניה.
 הסרט המשיך להתקדם ברקע.
 "בואו נהנה מחופשת החורף. זה עדיף על שיעור מתימטיקה, נכון?"
 שאלה בת'. בת' המתוקה שלי ניסתה תמיד לתקן דברים. במוכן זה היא דמתה לפרנק יותר מכולן. לג'ו היה הלהט הפוליטי והחברתי של אביה, אבל בת' היתה המטפלת הטבעית.
 במשך רגעים אחדים נעצו בת' וג'ו מבטים זו בזו, עד שג'ו ויתרה והתיישבה בשקט על הרצפה.

אך לא חלף זמן רב, לפני שאיימי התחילה שוב בנושא החביב עליה בימים האחרונים. "אה, זה לא הרבה יותר טוב משיעור מתימטיקה. זה לא הוגן. אתן לא מבינות שכל הבנות בבית ספר שלי יחזרו מהחופשה עם מלא בגדים חדשים, טלפון חדש, נעליים חדשות." היא מנתה את הפריטים על אצבעות ידיה והניפה את הטלפון הנייד שלה באוויר. "והנה אנחנו, בלי שום מתנות תחת עץ חג המולד."
 לבי נקרע, לבי הוצף רגשי אשמה.
 הפעם היתה זו בת' שדיברה ראשונה. "אנחנו מרוויחים יותר

ממחצית הבנות בבית הספר שלך. תסתכלי על הבית שלנו לעומת הבתים שלהן. ועל המכונית שלנו. כדאי שתסתכלי סביבך ותזכרי מה היה המצב לפני שאבא נהיה קצין." דבריה של בת' היו חדים מתמיד, ונדמה כי חלחלו באיימי, כי היא משכה בכתפיה ועיניה התרוצצו בין קירות הסלון הצבועים בגוון קרם לבין מסך הטלוויזיה השטוח, שגודלו חמישים אינץש. קנינו אותו בשקם, פטור ממס כמובן.

איימי הסתכלה בעץ חג המולד. "בדיוק מה שאמרתי. יכולנו – אבל אז קטעה ג'ו את איימי בתקיפות – כפי שקרה לעתים קרובות בחופשה – כדי להזכיר לכול שהמקור לכל הכנסה נוספת במשפחה היה תקופות שירות בחזית, אשר בהן פרנק חמק מקליעים וממטעני־צד בעיראק, ועל כן עלינו לכבד זאת ולא לנהוג בקלות דעת אופורטוניסטית על חשבון הסיכונים שנטל.

אני שונאת כשהן מדברות בפרטנות כזאת; זה קצת יותר מדי. תהיתי אם יש לי עדיין במקרה את הבקבוק ההוא של ביילי'ס. הייתי די משוכנעת שכן.

"וחוץ מזה," המשיכה ג'ו שכבר צברה תנופה, "כל הבנות בשכבה שלך בין כה וכה גונבות את כל הדברים האלה. את באמת חושבת שהמשפחה של טיאָרָה דיוויס יכולה להרשות לעצמה לקנות לה משקפי שמש של שאנל? רק קצינים יכולים, ובשכבה שלך אין ילדים של קצינים, חוץ מהילד הזה שעבר הנה מגרמניה, מה שמו?"

איימי כמעט נהמה את שמו. "ג'ופרי מרטיין. הוא דביל." ג'ו הנהנה. "כן, הוא כזה. אז אל תקנאי. לאף אחד כאן אין כסף, אלא אם כן התאריך הוא האחד או החמישה־עשר בחודש."

"למעט משפחת קינג," לאטה מג חרש. דבריה הביעו יותר מאשר תסכול על כך שלא שילמו לה. כל יושבות החדר הבחינו בקלות בכמיהה שבקולה לתענוגות החיים, כאלה שמשפחת קינג היתה משופעת בהם. השמועות אמרו שיש להם אפילו אסלות מזהב בטירה הענקית שלהם, אף כי מג אמרה שמעולם לא נתקלה באחת.

ידעתי שמג אהבה את עבודתה כעוזרת האישית של גברת קינג. לא בדיוק ידעתי איך תצליח נסיכתי מג לציית להוראות במשך ימים

שלמים. אבל כיוון שגברת קינג היתה זו שקטפה את מג ממשרתה ב"ספֹּרָה" והציעה לה לעבוד אצלה, היא טרם פיטרה אותה. מהות תפקידה של מג לוט עד כה בערפל, מעבר לכך שהוא כולל את איפורה של גברת קינג והוצאת כלביה הקטנים והנבחניים לטיוולים. בשבוע שעבר מילאה מג את המדיח, אך סיפרה לי כי גברת קינג הורתה לה לעולם לא לגעת יותר בכלים מלוכלכים. לא הייתי בטוחה שהמסר מאחורי ההוראה מוצא חן בעיניי, אבל מג בת תשע-עשרה, ועליי להניח לה להחליט בעצמה איזו מין אישה היא רוצה להיות.

"אף אחד בין כה וכה לא סובל את משפחת קינג," אמרה איימי.
"את טועה," הגנה עליהם מג.

"בסדר, את אוהבת אותם. זה לא אומר הרבה. זה כמו להגיד שאנשים אוהבים את איימי," הקניטה ג'ו; אבל איימי לא שתקה לה.

היא זינקה כמו זיקוק וצעקה על אחותה, "ג'ו תמיד – מג הניחה יד על החזה של אחותה ושבה והשכיבה אותה בחיקה. "איימי, זאת היתה מחמאה... בכל אופן, גם ג'ון ברוק עומד להיות קצין בעוד כמה שבועות, כשיסיים את לימודיו ב'ווסט פוינט'." הרגשתי כמו מתבגרת, כשגלגלתי עיניים בתגובה מול מג. "אל תזרקי דרגות באוויר ככה סתם. את נשמעת סנובית." מה שמג לא אמרה היה שלא ממש אכפת לה להיות סנובית, אם פירוש הדבר שיהיו לה משקפי שמש של שאנל או בריכה בחצר כמו לגברת קינג. שמעתי אותה אומרת לאיימי אותו דבר בדיוק בשבוע שעבר.

"כן, מג," הוסיפה איימי.

"תשתקי, איימי."

"מרדידת', את יודעת כמה הם עשירים?" שאלה מג.

הנרתי את ראשי. ידעתי רק שמר קינג מסייע לתאגידים להיחלץ מתביעות משפטיות. לא הוקסמתי ממשפחת קינג כפי שנראה שבנותיי הוקסמו. ביחס הפוך לבתי הבכורה אני ממש שונאת אנשים, שחושבים כי הם טובים מאחרים – תופעה שמתרחשת לעתים קרובות מדי

בקהילת הצבא. לפני שפרנק קיבל את הקידום האחרון שלו, הרגשתי ממש בבית בין שאר נשות החיילים. כולן היו בודדות באותה מידה, לחוצות באותה מידה בגלל המלחמה וטרודות במשקי הבית שלהן. חלק מנשות החיילים אפילו עברו, וזה מאוד מצא חן בעיניי. היתה לי קבוצת חברות קטנה, אחת מהן אישה צעירה שזה עתה ילדה את תינוקה הראשון, ואישה בגילי, שמשפחתה הועברה זה עתה מפורט בֶּרַאג לפורט סיפרוס.

אחרי שפרנק נהיה קצין, חדלתי להיות מקובלת בקרב קבוצת הנשים של בעלי הדרגות הנמוכות ממנו, אך גם לא ממש נהפכתי לחלק מקבוצת נשות הקצינים. מאשת קצין נדרשו מחויבויות חברתיות נוספות שפשוט לא רציתי בהן. גם ככה היו לי ארבע בנות לגדל ובעל לתמוך בו בהיעדרו.

דניס הנֶצֶ'בֶּרַג, שעמדה בראש הוועד למען המשפחות, היתה פעם חביבה; אבל עם הכוח – המועט – שהעניק לה תפקידה, נעשתה יותר ויותר מרושעת ומטורללת. שיגע אותי לראות אותה מנצלת לרעה את סמכותה לכאורה כדי להתעמר בנשים הצעירות יותר. בכל פעם שנזפה בי או לגלגה על אחת הנשים האחרות מאחורי גבה, הייתי מלקקת בדמיוני את קצות אצבעותיי ומוחה ברוק את גבותיה המצוירות של האישה האיומה הזאת מעל פניה מרושני העונג.

לפעמים, כשהרגשתי קטנונית במיוחד, שקלתי לספר לדניס – שהתנהגה כאילו מעמדה בוועד למען המשפחות שקול להיותה מנהיגת העולם החופשי – שבעלה שכב פעמיים עם החובשת בפעם האחרונה שבה הגדוד יצא למשימת שטח. כשדניס נופפה מול פניי את אצבעה הקטנה באירוע התרמה, מפני ששכחתי להביא לחמניות לנקניקיות, כמעט אמרתי לה. אבל ידעתי להתאפק. אני חכמה מכדי לעשות מעשה טיפשי כזה. זה דבר נורא להרוס ככה משפחה, שלא לדבר על הגבר שיחטוף על הפה הגדול של אשתו. לכן עליה לנהוג בכגרות, כמעט באצילות.

מנשות קצינים ציפו להתנהגות שונה מאשר מנשות חיילים, ולא יכולתי לעשות דבר כזה לפרנק. לעתים הרגשתי בפורט סיפרוס כמו דג באחד האקווריומים המוצגים לראווה ב"וולמרט": יותר מדיי דגים,

מעט מדיי מזון, ואין לאן לברוח למעט לצד השני של אותו מיכל מים עכורים.

גם מבנותינו היתה צפייה שישמרו על שמן הטוב. כלומר טוב ככל שארבע נערות מתבגרות מסוגלות. ככל בסיס צבאי נפוצות שמועות במהירות רבה ממהירות האור, והבנות לבית ספרינג הפיצו זרעי רכילות בכל רחבי העיר.

בעודי מהרהרת בדניס, השתנה משהו בשיחה, כי מה שהחזיר אותי היה דבריה של איימי, "ולאבא יש ג'וב בטוח יותר מאשר לכל האחרים. הוא אפילו לא צריך לשאת נשק." אף אחת לא חלקה עליה.

סיפרתי לה פעם את השקר הקטן הזה כדי לשפר את הרגשתה. כלומר מה לעזאזל, הייתי אמורה לומר לבתי בת השבע, ששאלה אם אביה הולך למות?

ג'ו מצדה השתדלה להתעלם מהרובה הגדול שהיה תלוי ב"הצלב" על חזהו של אביה בכל תמונה שהעלה לפייסבוק. ג'ו שנאה רובים ואקדחים והביעה את שנאתה זו לעתים קרובות. היא תשמח מאוד אם לעולם לא תצטרך לאחוזו נשק בידיה. אני בדיוק כמוה.

"לא הייתי מגדירה שהות בבסיס באמצע מוסול כבטוחה," אמרה ג'ו ולא טרחה להסוות את הנגימה האפלה בקולה. היא כבר מזמן ויתרה על העמדות פנים.

למעט איידיעת הפרטים של איימי, בנותיי ידעו היכן אביהן נמצא וכמה מסוכן המצב בעיראק. הן ידעו כי גברים, משני הצדדים, נהרגו שם. גברים כמו אביה של הלנה רייס, למשל. הוא עזב יומיים לפני שהחלה את שנת הלימודים האחרונה שלה בתיכון ונהרג עוד לפני חג המולד. הלנה ואמה חזרו עכשיו למקום שממנו באו לפני שהצבא הורה להן היכן להתגורר. נתנו להן תשעים ימים בלבד לפנות את ביתן שבבסיס.

זה היה נורא. פשוט נורא.

"זאת ההצבה הכי בטוחה," אמרה איימי.

עוד שקר שסיפרתי לה.

"לא -" פתחה ג'ו, אך אני קטעתי אותה כשקראתי בשמה.

לפתע חשתי עייפות. היו לי לפעמים רגעים כאלה, שבהם השתוקקתי שפרנק יהיה כאן כדי לעזור להסביר לבנותיו דברים קשים כגון אלה.

"מרדידת", ירתה ג'ו בחזרה אליי, אך שפת גופה התרככה מעט, כשחשה במבטה של בת' ננעץ בה.

"בחייד, ג'ו. בואו פשוט נצפה בסרט."

ישבתי במקומי, אבל הייתי עייפה. רציתי לקום ולבדוק את המקרר.

"מתנצלת, בת', שהראגה שלי לחיי אבא שלנו מפריעה לך לצפות בסרט," ירתה ג'ו ושילבה את זרועותיה על חזה.

לו היתה מפנה את המשפט אל איימי, אל מג או אפילו אליי, היא כבר היתה שומעת תגובה חריפה או נאום, ומאיימי אולי גם היתה סופגת חבטה; אך בת' לא אמרה מילה. חלפו שניות אחדות, ואז ג'ו הגבירה את עוצמת הקול בטלוויזיה. הרגשתי את המתח מתפוגג מכתפיה יחד עם התפוגגות המתח שלי.

כולנו פשוט התגעגענו לפרנק, זה הכול.

הבנות לבית ספרינג עברו שלבים בגעגועים לאביהן: מג התגעגעה אליו הכי הרבה, כשהחבר שלה הראה לנערים אחרים בבית הספר תמונות שלה, שנועדו לעיניו בלבד. ג'ו הכי התגעגעה אליו, כשנבחרה לשמש כעורכת עיתון בית הספר הצעירה ביותר בתולדותיו; ואחר כך התגעגעה אליו אף יותר כשהתואר נלקח ממנה. בת' התגעגעה אליו יותר מכול, כשניגנה ולא הצליחה למצוא את התו הנכון. איימי התגעגעה לאביה יותר מכול, כשרצתה שישיר לה את שירי דיסני האהובים עליה במיוחד. ואחרונה חביבה אני אימא, שהתגעגעה לבעלה כשהחיים הכבידו עליה קצת יותר מדי.

חמישתנו התגעגענו לקפטן שלנו, כל אחת מסיבותיה שלה, וכולנו ציפינו בכיליון עיניים לשובו בחודש הבא. התחושה היתה שהוא נעדר הרבה יותר משנה, והשבועיים־חופשה הצפויים לא יספיקו כלל.

באותם שבועיים־חופשה הוא תמיד השתדל לרחוס שנה של זמן עם הבנות. בשנה שעברה נסענו במכונית מלואיזיאנה לפלורידה ובלינו שבוע בדיסניוורלד. הרגשתי את מפלס החרדה של פרנק עולה עם כל

פיצוץ של זיקוקים ברקיע מעלינו. הוא עזב באמצע המופע, ולנצח אזכור את מראהו, כשהלך חזרה למלון וכתפיו נרעדו עם כל פיצוץ של אש צבעונית, שהאירה את השמים הכהים. הפיצוצים הקסימו את ג'ו, שענינה נקרעו לרווחה בהתפעלות. איימי הגיבה בחיוך ענקי. לי האיצו קולות הנפץ את הדופק בדאגה לבעלי, שלא יכול היה לשאת את המולת פיצוצי הצבע.

כשפרנק נבלע בקהל הסואן רצתי בעקבותיו, ומג, כך התברר, מינתה את ג'ו כאחראית ומיהרה בעקבות נער, שפגשה בתור לסויר בטירת סינדרלה.

ג'ו חייכה ורכנה לאוזנה של אחותה. לא שמעתי מה היא אמרה, ואני בטוחה שגם לא הייתי רוצה לשמוע את הדברים.

התנור במטבח צפצף, ובת' זינקה ממקומה. האחרות התנהגו כאילו לא שמעו את הצפצוף. בת' בילתה זמן רב במטבח. באחרונה היה לי פחות ופחות חשק לבשל, ובת' היתה היחידה מבנותיי שהבחינה בכביסה כשהצטברה.

“אנחנו צופות בסרט או מה? כולכן – תפסיקו להסתובב ולדבר!”

קראה איימי, וג'ו גלגלה בתגובה את עיניה.

בכל שנה הכרחתי את בנותיי לצפות יחד בסרט אימה. זו מסורת, שהחלה בחג המולד הראשון שפרנק ואני בילינו בו לברנו. היינו מוצבים בלאס וגאס, ואני התגעעתי הביתה. בשנות התבגרותי היה הלוואין החג האהוב עליי. אימא שלי חגגה איתו עד הסוף, ואני אימצתי את האהבה לחג. כשחיפשתי באותו ערב דברים מנחמים שהזכירו לי את הבית, גיליתי מרתון סרטי מפלצות. מאז שמרתי על המנהג ושיתפתי בו גם את בנותיי.

הבנות היו גם הן בעניין הלוואין ודברים מפחידים. אבל מאז שעברנו לנוי אורלינס, בת' ואיימי החלו משתעשעות יותר ויותר ממעשיות וודו ומאגדות אורבניות הקשורות בניו אורלינס. תמיד התגאיתי בכך שהבית שלנו היה המפחיד ביותר בשכונה, ולא משנה היכן התגוררנו. העליתי זיכרונות מילדותי וסיפורי סיפורים על רוחות רפאים ועל מקומות רדופים בעיר שבה גדלתי במערב התיכון. כשהייתי קטנה, נהגנו חבריי ואני לבלות את סופי השבוע בסיוורים במקומות “רדופים” בקרבת

העיירה הקטנה שלנו, ואלה נהפכו לזיכרונות הטובים המעטים שהיו לי מהמקום ההוא. לכן אפשר לומר, כי המזל שיחק לטובתי כשבאותו ערב חג המולד נתקלתי במקרה במרתון אימה בטלוויזיה – ולא, למשל, במרתון סרטים על אזורי כפר דיכאוניים ועל אלכוהוליות.

ג'ו הצביעה אל המסך. "אני מתה על החלק הזה."

בכל שנה נהגה לבחור אותו סוג של סרט ומאותה תקופה – תמיד סיפור אימה הקשור באיזה וירוס או בזומבים. בשנה שעברה זה היה "28 יום אחרי". מג תמיד בחרה סרטים לפי השחקן הראשי. בשנה שעברה היא היתה דלוקה על טום הארדי, ונאלצתי להסכים איתה בעניין... מה שהיה מוזר יותר מקטשופ על טאקו.

"גם אני," אמרה איימי.

תפסתי את ג'ו מחייכת אל איימי ושמחתי בלב.

שקט רגוע ירד על הבית, למעט הצרחות שבקעו מהטלוויזיה.

2

ג'ו

באותה שנה הייתי – כרגיל – הראשונה לקום בבוקר חג המולד. בדרך כלל הייתי מתעוררת לפני עלות החמה ויורדת למטה להציץ במתנות הלא-עטופות מסנטה קלאוס. אחר כך הייתי מעירה את בת' ואחריה את מג. איימי תמיד התעוררה ברגע שבת' קמה, כי הן חלקו חדר מאז ומעולם.

אבל השנה ההיא היתה שונה. לא היה לי שום חשק למהר חרש לסלון לחפש מתנות. לפחות הגרביים שלנו נתלו עדיין באותה שנה, והם היו תמיד חביבים עליי יותר מכל מה שקשור בחג המולד, כי הוריי פשוט דחסו לתוך הגרב הענקי כמות אדירה של קשקושים קטנים, בעיקר ממתקים. הייתי שופכת הכול על הרצפה ומשגיחה שאחיותיי לא יגעו בדברים שלי, אף שגם להן היו גרביים מלאים כל טוב משלהן. איימי היתה הגרועה מכולן – היא נודעה בנטייתה להחליף בגניבה פריטים משלה בשלנו, אם אלה מצאו הן בעיניה יותר.

לכל אחת מאיתנו היה גרב מגרד ועבה משלה עם שמה רקום בראשו. אימא של אימא שלי הכינה אחד לכל אחת מאיתנו כשנולדנו. שלי היה המכוער מכולם, ובחזיתו הופיעה דמות של סנטה, שנראה קצת מטורלל ומאוד שתוי. כרסו היתה מעוקמת וזקנו היה אפור כהה, כמו שיניו. חיוכו היה כמעט חורש רעה, וככל שהגרב התרפט

עם השנים, כך נדמה היה כי סנטה הרע גרם לסריג להרקיב. בכל שנה הוא העלה חיוך על שפתיי, כשהוצאנו את הגרביים מאפסון לשימוש.

מג תמיד רטנה על כך שב"טֶרְגֵּט" יש הדפסים חמודים יותר על הגרביים. במקום לקבל בירושה תכשיטים מופלאים מקרובים רחוקים ומלכותיים, קיבלו הבנות לבית ספרינג גרביים ישנים מסבתא, שמרידית' לא דיברה איתה קרוב לשנתיים. כך או כך נאלצתי לבחור צד, רק אחת מהנשים הללו דאגה למוזני. ועם כל חיבתי לסבתא, רצייתי לתמוך במרידית'.

אז השנה מרידית' טרחה לתלות את הגרביים (יום אחרי חג ההודיה, לא פחות). לי הזיז פחות מאשר לאחיותיי היעדרן של מתנות חג המולד. אפילו בת', שלא השתגעה על בגדים כמו מג, על ספרים כמוני או על עצמה כמו איימי, התרגשה. אילו חג המולד היה בן אדם, איימי היתה התגלמותו. בת' היתה עוגיות טריות שנאפו הרגע, צחוק רך ונתינה.

אני ודאי הייתי הלוואין, חשבתי לעצמי כשפתחתי את המגירה בשידה שלי ואספתי את הספרים הקטנים שקניתי לאחיותיי. הוצאתי עליהם את מחצית שכרי. השתכרתי מספיק בעבודתי ככריסטה בבית קפה/חנות ספרים, ונהניתי מכך שיש לי כסף משלי. ידעתי כי סביר להניח שבת' תהיה היחידה שתקרא את ספר השירה – ותתגאה בי על כך שהשתמשתי בכסף שלי לקנות לכולן מתנות – אבל קיוויתי שאיימי ומג יפתחו, לפחות, יפתחו את שלהן. ואם לא, לפחות הסופר ירוויח כמה דולרים מהקנייה שלי.

חלמתי על היום שבו אוכל לכתוב מילים שאחרים יקראו. אסתפק גם במכירת ארבעה עותקים בלבד. הייתי מסתפקת גם באדם בודד אחד, שיקנה משהו שכתבתי וירגיש אליו חיבור. האמת? הייתי מאושרת גם לו היה רק מסיים לקרוא את מה שכתבתי. בת' תמיד אומרת לי שאני קשה מדי עם עצמי, להוטה מדי לגבי העתיד ומהירה מדי להיפגע, אבל אני לא ממש מסכימה איתה. אם העבר וההווה די מסריחים, ונראה כאילו איש אינו לומד משגיאותיו, למה לא לצפות לעתיד? העתיד היה, בעצם, הדבר היחיד שנותר לי לצפות לו.

בת' היתה היחידה שקראה כל מאמר, שהצלחתי להכניס לעיתון בית הספר, והיא גם אמרה לי תמיד כמה אני מוכשרת. היא שיבחה את הכתבות המטופשות שלי על אודות נשפי הריקודים הבית-ספריים ומפגשי מועדון הדיונים, אבל אני ציפיתי כבר בקוצר רוח להזדמנות לכתוב על הנעשה מחוץ לכותלי בית הספר התיכון "ווייט רוק". לא בא לי לכתוב על זכייה של שלי הנצ'ברג באיזה כתר מנצנץ ונכוב מפלסטיק זול ויהלומים מזויפים, אשר שיקפו את אורם של חלומות, שאין דרך אחרת להגדירם אלא כחלומות שיתנפצו בקרוב.

רציתי לכתוב על הטירוף שאחז במדינה שלי, בעולם כולו. רציתי להשמיע את קולי בעניינים חשובים יותר מאשר בליטוף האגו של מְתָאוּ הַנְדֵר באמצעות עמוד שלם של תצלומי במדי הנבחרת במגרש הפוטבול, כשכתפי גופו המנופח-ממילא מעוטרות בכריות כתפיים עבות. נמאס לי לצטט סטטיסטיקות תרגול של עתודאים, אבל כיוון שתשעים אחוז מהתלמידים בתיכון "ווייט רוק" היו ילדים של אנשי צבא – לא היה שום סיכוי שיפסיקו את זה. יכולתי להתמודד עם זה, זה היה די מגניב לצפות בתרגולי העתודאים, אבל נזקקתי לחופש פעולה רב יותר.

רציתי לכתוב על נושאים, שיהיו בעלי חשיבות בעוד שנתיים, כששלי תהיה בהיריון ממתאו, שישרת בצבא או יעבוד באיזו מזללה מקומית. רציתי שיניחו לי לכתוב על מספר הלוחמים שחזרו למשפחותיהם בשבוע שעבר או על אלה שלא חזרו. הסיפור על שרשרת עשרים המכוניות של עושי מעשים טובים, שגם להם עשו מעשה טוב בעבר, זה שמג ואני ראינו ב"סטורבקס", בחיים לא ייכנס לעיתון של תיכון "ווייט רוק". והוא יכול היה, בקלות; מדובר בסיפור פשוט וחמוד. מר גֶקֶל הוא אידיוט.

"הקוראים שלנו צעירים מדיי בשביל זה," אמר לי מר גקל ונופף אצבע קמוטה לעבר המאמר שלי על גל ההפגנות ששטף את רחבי המדינה.

"לא, מר גקל, הם לא צעירים מדיי. הם מתבגרים, כמוני." נופפתי במרץ על גופי, כאילו שלמר גקל יש בכלל מושג מה זה להיות מתבגר בשנות האלפיים.

"מוטטה מדיי, יותר מדיי מעורר מחלוקת," הוא מלמל ופטר אותי בהינף יד חלשלוש.

לא עלה ברעתי לקבל את דבריו בשתיקה, ואפילו הייתי משוכנעת בכך שהוא מצפה ממני ללא פחות מתגובה לוחמנית. בשלב זה היתה לו כבר היכרות של שנתיים איתי.

"זה נכון, הכול נכון," לקחתי את הדף והקפתי אחריו את שולחנו.

השולחן הגדול, מחומר דמוי עץ, היה מצולק כולו בכתמי דיו ובראשי תיבות של תלמידים. בית הספר הרים ידיים וויתר על החלפת שולחנות אחרי הסיבוב השני: זה היה מין קטע כזה בתיכון שלי – לחרוט ראשי תיבות על שולחנות המורים. עד עכשיו תמיד אמרתי שזה ילדותי ואפילו חסר טעם. עכשיו היה לי חשק להושיט יד אל מעבר לשולחן מכוסה הגרפיטי, לשלוף מכיס חולצתו של מר גקל את העט המעוטר בראשי התיבות שלו ולחרוט את שמי על המשטח דמוי העץ.

אלא שמר גקל המשיך להגיד לי לא, שוב ושוב. הוא ביסס את חששותי כי סיפורים אמיתיים לעולם לא יגיעו לעיני עמיתיי. לא כאן, בתיכון הזעיר הזה, בחלק הדרומי של מדינת לואיזיאנה. למזלם, יש אינטרנט, ולכן הם לא לגמרי נטולי מושג לגבי המתחולל מחוץ לגבולות הבסיס הצבאי. לא התכוונתי לוותר לחלוטין, אבל היה עליי להשלים עם העובדה שהכתבות שלי לעולם לא יהיו כתבות שער. המֵתא־אֵים והשלי־יֵות של העולם – הם יהיו סיפורי השער.

הטלפון זמזם לי בכיס מכנסי הטריינינג, ואני תחבתי את ארבעת הספרים השחורים לכיס הקדמי שלי בסוּוט־שירט עם הקפוצ'ון כדי שאוכל לכבות את השעון המעורר שכיוונתי.

הייתי צריכה להתקשר לעבודה כדי להגיד שאוכל לקחת כל משמרת פנויה במהלך חופשת החורף מבית הספר. בשונה מעמיתיי, אני לא רצינית ימי חופשה. מתי על החגים ב"פֵייג'ס". זה היה החומר שממנו עשויים חלומות של סופרים: בית קפה פוסט־מודרני עם שולחנות ממתכת שחורה ועץ, ציורי קיר גדולים של אמנים מקומיים על הקירות

וצנצנות טיפים עם רפרורים?? לתרבות הפופ. ביום שבו היה לי ראיון העבודה, היו הבחירות על שתי הצנצנות "וולדמורט" ו"דמבלדור" מסדרת "הארי פוטר". השלכתי שטר של דולר ל"וולדמורט" פשוט מפני שהצנצנת היתה ריקה והרגשתי מרדנית במיוחד באותו יום. חייכתי והודיתי לנערה ההיפרית מאחורי הדלפק. היא כנראה שתתה כבר אספרסו או שניים באותו בוקר.

בין הייטון ההיפראקטיבית לבוס שלי, שעודד את היצירתיות שלי וביקש תמיד לקרוא את מה שכתבתי, אהבתי כמעט הכול בעבודה שלי.

שלחתי סמס זריז לבוס ונזכרתי מיד, כי נורא מוקדם וגם חג. שיהיה, גם הוא עשה לי את זה בעבר. אספתי את הספרים בידי וניגשתי חרש למיטה של מג בצדו השני של החדר. היא נחרה חרש בשנתה (אף כי נשבעה שאינה נוחרת), ורגליה היו מקופלות לחזה. זרועותיה נעו קלות בשנתה, והכתונת שלבשה החליקה וחשפה את אחד משדיה. נדמה כי מג קיבלה את כל הגנים הטובים במשפחה – היא ירשה את הציצים ואת הירכיים של מרידית' ואת החיוך של אבא שלנו. אני זוכרת איך הייתי מסתכלת על עצמי בחטיבת הביניים ומרגישה כל כך לא מפותחת בהשוואה לחמוקיים השערורייתיים של אחותי. עכשיו זה לא שאני רוצה ציצים גדולים יותר, אבל ציצים הם לא הדבר היחיד שיש למג. יש לה תחתוני תחרה במגירה העליונה, והיא עשתה סקס עם ריבר ברקלי ואחריו עם עוד כמה בחורים.

נוסף על כך יש לה פריוס אדומה, ואני כבר השתוקקתי מאוד לנהוג. בדיוק קיבלתי את רישיון הנהג-צעיר שלי, וידעתי כי מג כבר סופרת את הימים עד שאוכל לעזור בהסעות של בנות המשפחה. ידעתי שהיא שנאה להסיע את דודה חנה בחזרה לרובע הצרפתי או את איימי לצופים. מג חשבה משום מה שזמנה יקר יותר מהזמן שלי; ואולי זה נכון. היא כבר היתה שנה אחרי תיכון, קרובה יותר ממני להיות אישה במלוא משמעות המושג.

היא שוב התנועעה, ותהיתי אם יש לה חלום רע. אולי אולו כל הפלטות של צלליות ב"ספורה", או ששיה קינג חסם אותה בטוויטר. היא היתה בהתמוטטות, כשכל החברות שלה מטקסט חסמו אותה, אך

סירבה לספר לנו מה בדיוק קרה בינה לבין חברותיה ולמה כולן צידדו בריבר. או למה היא כבר לא סובלת את שיה קינג.

מג אהבה לעקוב אחריו ברשת. היא עקבה אחריו מקמבודיה למקסיקו, בוהה בכל התמונות שלו (ולא אהבה אותן). היא ניסתה להסביר לי כמה הוא נורא, אבל התקשיתי להאמין בכך, כשראיתי את התמונות שהעלה ובהן נראה בכפרים קטנים סביב העולם. באחת, שצולמה באוגנדה, הוא קורא לילדה קטנה, שזרועותיה כרוכות סביב כתפיו החטובות. גון עורם היה כמעט זהה. עורה החום של הילדה היה רק מעט כהה יותר. היא היתה יפהפייה.

מג לא סבלה את שיה, אבל אותי הוא סיקרן מאוד. בחור חתיך, פופולרי ועשיר, שעזב את הלימודים בקולג' כדי לנסוע בעולם ולנצל משאבים מקרן הנאמנות שלו ולהיעשות פעיל. אני מניחה שיכולתי להבין מה מפריע למג ברעיון הזה, אבל בעיניי זה היה סיפור מגניב. התרשמתי מכך שגם הוא וגם שתי אחיותיו עברו לגור הרחק מכאן. אני זוכרת שמג שאלה את מרידית, אם למישהו משנה ששיה שחור, ומרידית' הסבירה לנו במשך יותר משעה שאנחנו יכולות לצאת עם כל אחד: גברים או נשים, שחורים, אסייתים או ממוצא מעורב. מג לא שאלה יותר לעולם. למג כמוכּן לא היה טיפוס מועדף – כל בחור שהביאה הביתה היה שונה מקודמו.

אצבעותיי הרימו בזהירות את שולי הכרית של מג, ואז תחבתי את ספר השירה תחת ראשה הישן. היא לא זזה, אלא רק המשיכה לנחור ולהיראות יפהפייה. תמיד חשבתי שהיופי שלה היה המתנה שקיבלה. בעבר קינאתי קצת בירכיה הרכות ובחזה הגדול שלה, אך ככל שהתבגרתי כך הצטמצם העניין שלי בציצים ובשאר דברים כגון אלה. מג התגאתה בגופה גם אם התלוננה יותר מדיי על כך שנאלצה ללבוש חזיות תומכות במיוחד ולסחוב משקל עודף על החזה.

כשהחזה של בת' החל להתפתח, הזהירה אותה מג כי בנים עלולים להציק לה יותר מאשר לי. מרידית' אמרה שזה לא נכון, שבנים עלולים להציק לנערות מכל הסוגים. לא ידעתי מה האמת, אך קיוויתי שלעולם לא אצטרך לגלות.

מג לבטח ניצלה את המראה שלה לטובתה. היא תמיד ניסתה לתת

לבת' עצות איך להסתדר עם בחורים. אבל בת' רק היתה מסמיקה, מנידה בראשה ולא קולטת אף מילה ממה שמג אמרה. אני הנחתי כי מג יודעת על מה היא מדברת. ודאי כמי שמתגוררת בעיירה מלאה בחיילים. מג מתה על זה. היא תמיד אמרה שהיא מתה על גבר במדים. כמו החבר שלה, ג'ון.

"מה, לעזאזל?" מג זינקה מהמיטה ושחררה צעקה שהבהילה אותי. היא הביטה סביבה וניכר בה שהיתה מבולבלת, שערה הכהה נדבק לפיה. "מה לעזאזל את עושה, ג'ו? הפחדת אותי עד מוות." ידיה חלפו על פניה והסיטו את שערה אל מאחורי אוזניה. כיסיתי את פי בספרים והשתדלתי להחניק צחוק. "שיחקתי את תפקיד סנטה קלאוס."

מג חייכה אליי ותחבה את ידה תחת הכרית שלה. התרגשות התפשטה על פניה, ואני זוכרת שחשבתי כי היא נראתה מאוד צעירה כששלפה את הספר. עיניה סרקו את המתנה שלי, ואף כי לא היה מדובר בפריט איפור, היא קרנה לעומתי ואפילו שחררה צווחת הנאה קטנה, כשהצמידה את הספר לחזה. "תודה." כיסיתי את פי כשחיכתי, אבל מג ראתה את החיוך. "זו לא פלטה של צבעי ניוד, אבל ידעתי שתעמדי במשימה, ג'ו."

זה מצא חן בעיניי, הרעיון שמצופה ממני לעשות משהו למען אחיותיי. בדרך כלל היתה זו בת', שחשבה על כל האחרים לפני שחשבה על עצמה. לא השנה; השנה זו אני.

חשבתי שאולי השנה יעבור עלינו החג בנעימים. "זהו, עשיתי את המעשה הטוב שלי לשנה הזאת." היא חזרה לעצמה וגלגלה עיניים. "יכולת פשוט להוציא כבר רישיון, כדי שלא אצטרך להיות הנהגת היחידה ולהסיע את איימי ואת בת' לכל מקום. זאת היתה מתנה יותר שווה." "בת' אף פעם לא הולכת לשום מקום." "את יודעת למה אני מתכוונת." "לא ממש."

בהיתי בפוסטר של מג, שבו נראה שחקן שהיא חיבבה. הוא הופיע כמעט בכל סרט באותה שנה, והיא עקבה אחריו בטוויטר וקיוותה

לפגוש אותו בסתיו האחרון, כשבא להשתתף בכנס שנערך בניו אורלינס. כשהתארס שבוע קודם לכן, נתנה מג למישהי אחרת את הכרטיסים שלה לקבלת הפנים בהשתתפותו.

"אבל תזכירי למרידית' לקחת אותך להוציא רישיון נהיגה. אחותי, את מסתובבת עם רישיון לנהוג עם מלווה כבר שבועה חודשים".
 "תרגיעי מג, באמת – שבע שבועה בבוקר. ביקשתי ממרידית' כבר שלוש פעמים השבוע לקחת אותי. היא עסוקה מדיי".
 עיניה של מג הצטמצמו. "במה?"

משכתי בכתפיי והתקרבותי אליה. לא היתה לי תשובה, ונותרו לי שלושה ספרים לחלק.

"מרידית' עושה יותר ממך, נסיכה, הזכרתי לה.
 מג זקרה מולי אצבע משולשת.

"כדאי שהפעם תקראי את הספר, באמת."

כשהסתובבתי לאחור להציץ בה, היא פתחה את הספר בדף מקרי. קיוויתי שהמילים ידברו אליה כפי שדיברו אליי. לאחרונה התחלתי להרגיש רצון להתקרב אל מג; רציתי להתבגר. רציתי שכל שלוש האחיות שלי ימצאו את עצמן במילים של האמן. במיוחד מג. הייתי משוכנעת שהיא מסוגלת להתחבר יותר מאיתנו אל רבים מהשירים. אחדים מהשירים העלו בי תשוקה להתאהב במישהו; השתוקקתי אפילו לשברון הלב שיבוא אחר כך.

אחר כך ניגשתי לחדר של בת' ושל איימי בצדו השני של המסדרון. בפנים היה חשוך, והדלת חרקה כשפתחתי אותה. אמש, בעקבות מריבה עם חברתה טורי, הדביקה איימי שלט על דלת החדר ובו נכתב: "הכניסה לכנות ספרינג בלבד". החברויות של איימי היו קצרות מועד, אבל כשיש לך שלוש אחיות שאוהבות אותך ללא סייג – זה לא ממש משנה. אנחנו היינו חייבות להתמודד עם השתלטנות שלה – טורי לא. וגם שרה לא, ולא פנלופה או יוליה...

צד החדר של איימי היה בלגן עמוס. גרוע יותר מהצדדים של מג ושלי גם יחד. הצד של בת' היה ללא רכב, וזה די שיגע אותה, כשניקתה את החדר וסידרה אותו אחת לשבוע. איימי תמיד התאפקה והמתינה שבת' תסדר.

המיטה של איימי היתה ריקה. הצצתי אל מיטתה של בת' בציפייה לראות אותה מכורבלת סביב אחותנו הקטנה במיטתה, שהיתה מעט גדולה יותר, אבל לא – איימי לא היתה שם.

החלקתי את ידי על הכריכה השחורה הרכה של הספר, ואצבעותי עצרו על איור הדבורה שעל הכריכה. אפילו כריכת הספר היתה מושלמת. אהבתי כל שיר בו.

כשהרמתי את הכרית של בת', היא התעוררה. "מה קרה?" הנרתי בראשי והצמדתי אצבע לפי כדי להשתיק אותה. "לא כלום, תחזרי לישון. מתנצלת."

כשסיימתי לשחק סנטה, ירדתי אל המטבח. שמחתי לראות שהגרביים מלאים בממתקים, והופתעתי לראות על הדלפק במטבח שלוש מתנות. הן היו מסודרות בשורה, לצד סלסלת הפירות הריקה שאימא קנתה על מנת לקשט, אך סירבה להניח בה פירות מלאכותיים כי זה נראה לגמרי מגוחך.

שלוש המתנות נותרו לא עטופות, כי היו אמורות להיות מסנטה. בשלב זה אף לא אחת מאיתנו האמינה בסנטה קלאוס, אך מרידית' סירבה לקבל זאת. היא רצתה שהבנות שלה יישארו צעירות ככל האפשר ולמשך זמן רב ככל האפשר – עניין קשה בעולמנו המלא וגדוש שנאה, מלחמה ואי-צדק. אם כי עליי להודות, כי כשנעצתי מבט בשורת המתנות שטרם נפתחו, לבי ניתר קצת כשעיניי נחו על המתנה האחרונה – ספר.

על כריכתו נראו בבירור האותיות הסגולות, שיצרו את המילים "פעמון הזכוכית". הזכרתי שאני מעוניינת בספר האוטוביוגרפי-למחצה שכתבה סיליביה פלאות', אחת הסופרות האהובות עליי, והיה אחד הספרים הבודדים שלה שטרם קראתי. מרידית' הסתייגה מהאובססיה האפלה שלי עם האישה ששמה הפעיל פעמוני אזעקה, אך אני הוקסמתי ממנה מאז שקראתי במקרה פוסט על אודותיה באתר טאמבלר, לפני שאבי הכריח אותי למחוק את החשבון שלי בו. הצמדתי את הספר לחזי. מרידית' שיחקה אותה השנה.

בהיעדרו של אבי, שהיה מוצב במזרח התיכון בפעם הרביעית בשמונה שנים, היא עשתה כמיטב יכולתה. לתפקד כשני הורים במקום

אחד היה משא כבד שהיא עמסה על כתפיה. מספיק קשה היה להיות הורה אחד לארבע מתבגרות. אחזתי בספר ונגעתי ברכות בצללית האישה שעל העטיפה. היא היתה כל כך יפה, יפה עד כאב שממש הרגשתי בחזה. רק ספרים גורמים לי להרגשה כזאת. הלוואי שיכולתי לכתוב רומן גדול, אף שאני נוטה יותר לסגנון עיתונאי של בעלת טור. אני רוצה לעבוד ב"י"ס" או אולי אפילו ב"ניו יורק טיימס".

מי יודע? אם אצליח להיחלץ מעיירת הצבא הזאת, אוכל לעשות כל דבר.

המתנה של מג היתה תיק, שיכיל עוד כלי איפור ותמרוקים, וזו של בת' היתה ספר בישול, שהיה בעצם גם מתנה לאימא שלנו, בהיותו גורם נוסף שיקדם את בת' למעמד המשרתת של כולנו. בת' עשתה הכול בבית במובן הכי מילולי של המונח, ואיש מעולם לא הודה לה על שירותיה. חוש הסדר השקט שלה פשוט עטף אותנו בטבעיות – היא אספה את פריטי האיפור של מג, השליכה את הגרביים שלי לסל הכביסה ובהמשך כיבסה את כל הבגדים. מצד שני, הספר הבטיח מתכונים לארוחות בשלושים דקות, כך שלבת' יהיה יותר זמן לטפל בכביסה של כולן.

רחש פתיחת המקרר הבהיל אותי, ושמתתי את הספר של בת' על הדלפק. איימי חיטטה בין מדפי המקרר בחיפוש אחר משהו לאכול לארוחת הבוקר. צנצנת זכוכית של ריבה נפלה על הרצפה ונחבטה ברגלי החשופה. היא התגלגלה הלאה אל מתחת לאי המטבח.

"ששש... את תעירי את כולן!" נזפתה.

גופה הקטן של איימי נבלע בפגי'מה שלבשה עם הדפס מוטיבים של חג המולד – אנשי שלג וכעכים. לא היה הרבה היגיון בכעכים, אבל אני זוכרת שמתתי עליהם לפני חמש שנים, כשהוריי קנו לי את הפגי'מה הזאת לחג המולד. לפעמים ריחמתי על איימי, שבהיותה הקטנה מכולנו נתקעה תמיד עם בגדים יד שנייה שהיו פעם שלנו. הוריי נאלצו להיות קצת יותר חסכנים עם כל בת נוספת שנולדה. זו הסיבה שבגללה, כשהיינו קטנות, מרידית' אף פעם לא יכלה לצאת לעבוד; סמל בצבא אינו משתכר מספיק כדי לפרנס שש נפשות, אלא אם כן הוא נשלח לשירות בחזית, כמובן. לכן הם לא יכלו לשלם

בעבור מעון לארבעה ילדים. ועכשיו, משגדלנו, העובדה שלמרידית' לא היה תואר אקדמי צמצמה מראש את אפשרויות התעסוקה שלה באזור פורט סיפרוס. בכל אופן, רק בודדות מהאמהות של חברותיי עברו, כך שזה לא היה יוצא דופן. כמה אמהות שאני מכירה מוכרות מהבית נרות ריחניים או טייטס כדי להרויח מעט כסף נוסף.

למען האמת, למרבית המשפחות שהכרתי מהשיכון הישן שלנו היה כסף עודף רק בימים של תשלום משכורות, בזמן הצבות בחזית או בתקופות של התחשבנות עם מס הכנסה. והעניין הזה שיגע אותי; זה היה סוג הנושאים שרציתי לכתוב עליהם. עכשיו, כשאבא קצין, אמור להיות לנו יותר כסף ומצבנו יכול להיות טוב יותר, אבל איכשהו נדמה היה שיש לנו פחות.

"למה את ערה?" שאלתי את איימי.

היא סגרה את המקרר והניחה על הדלפק מיכל יוגורט וקרטון מיץ תפוזים. נדמה היה כי היא ערה כבר זמן-מה; שערה היה מוברש ומסודר – בהחלט לא דבר רגיל אצלה בשעה זו של היום. תמיד התעוררתי לפני אחיותי. זה היה הזמן שלי עם מרידית', בלי קולות מריבה ברקע לפני שהולכים לבית הספר.

"כי זה חג המולד," היא משכה בכתפיה ומפתח הצוואר של הפיג'מה החליק מכתפה.

היא נראתה כה זעירה בבגד הגדול עליה, ואני הרגשתי כאילו אני רואה אותה בפעם הראשונה זה זמן רב. בטח יש איזו מטפורה לתיאור המצב, שבו הבגדים שלי נראים גדולים כל כך על גופה הקטן, אבל עדיין לא שתיתי קפה, והמוח שלי עדיין לא הפעיל את אגף המטפורות.

איימי פתחה את המגירה שלפניה ושלפה סכין חמאה. "רוצה

קצת?"

הסתכלתי על הדלפק. טוסט עם יוגורט מרוח עליו?

"זה טעים, תאמיני לי," היא אמרה בנימה בוגרת בהרבה משתיים-

עשרה שנותיה.

החלטתי להתעלם מהאינסטינקטים הטבעיים שלי ולסמוך עליה.

זה רק טוסט.

היא הכינה לנו ארוחת בוקר ואני הכנתי קפה. אחרי שאכלנו את הטוסט, שבאופן מפתיע לא היה נורא, איימי לקחה ליד את ספר הבישול של בת'.

"מה קיבלת?" שאלתי.

היא שלפה את הטלפון שלה מהכיס הקדמי של הפיג'מה, שהיתה פעם שלי. עטף אותו עכשיו כיסוי זהוב נוצץ. לא הסגנון שלי, אבל נחמד. איימי מתה על נוצצים ועל מבריקים; אני יותר בחורה של בד ג'ינס וכותנה.

"נורא חמוד," אמרתי לה ונגעתי בזהבים המנצנצים. הם היו מחוספסים למגע, וחלקם התפורר קצת תחת אגודלי.

"נכון?" היא חייכה. שמחתי שהיא שמחה על המתנה. "את חושבת שזאת המתנה היחידה שנקבל?"

שערה של איימי היה בלונדי מאוד במטבח האפלולי שלנו. נזכרת איך כשנולדה היו שערה ועורה לבנים נורא. אנחנו, שלוש האחיות הבוגרות, היינו כהות כמו אבינו. לכולנו, למעט מרידית' ואיימי, יש שיער כהה ועיניים כהות.

איימי ומרידית' נראות כמו דמויות מסרט של דיסני. איימי היא הבהירה מכולן, אך למרבה האירוניה, באופייה היא אפלה יותר מכולנו. אני זוכרת כי בצעירותנו מג קינאה בשערה הבלונדי של איימי; אני תמיד אהבתי את שערי הכהה. מג רצתה להיות סינדרלה, ומבחינתי היה לגמרי בסדר להיות בל. לבל היתה ספרייה, והיא דיברה עם פמוטים ועם שעונים. אני אהיה בסדר עם הנסיך – וגם בלעדיו.

"יכול להיות, אבל זה בסדר. חג המולד לא אמור להיות רק חג של מתנות, זוכרת?" הבטתי אל הסלון, אבל לא הצלחתי לראות את העץ.

איימי נאנחה, לגמה ממיץ התפוזים, שלפה את הטלפון שלה ולא אמרה מילה עד שמרידית' שאגה את שמותינו מהסלון.

ב”נת! “

”אימא ערה!“ קראה איימי, כאילו שלא שמעתי אותה. איימי תחבה את האייפון הזהוב המנצנץ לכיסה ומיהרה לסלון. לקחתי את ספל הקפה שלי ומילאתי אותו מחדש. הכנתי קנקן חדש בשביל מרידית’ ודשדשתי אל הסלון. כשנכנסתי, ישבו כולן על הספה למעט איימי, שישבה על הרצפה לרגלי מג. בת’ קראה בקולה השקט את סיסמת המחשב של מרידית’, בפעם העשירית השבוע. “קיבלנו מכתב,“ החלה מרידית’ לומר. כפות ידיה חבקו ספל קפה ועיניה פגשו את שלי. עיניה הבהירות היו נפוחות ועייפות. עוד חג ללא אבי. חשבת שזה ייעשה קל יותר בחלוף השנים, אך דומה כי מרידית’ לקחה את החג הזה קשה יותר משלושת הקודמים. “מייל? מאבא?” איימי קיפצה מכאן לשם לפני שהתמקמה בחיקה של בת’.

”כן. אבא שלכן. אלא מי?“ אמרה מרידית’. היא הניחה את ספלה על שולחן הצד ואני הצצתי לתוכו – הוא היה ריק. לא היו בו כתמי קפה והיה לו ריח חמצמץ. מוזר.

הרגשתי אי-נוחות, מפני שלא הופתעתי ולא התרגשתי לשמוע מאבי. תמיד הרגשתי כי ככל שהוא נעדר יותר זמן, כך עליי להיאחז חזק יותר בזיכרונות שלי ממנו; ואם אקרא יותר מדיי מיילים לא-

אישיים מהגרסה המקוונת שלו – אשכח את האיש החי שהוא. אבי תמיד היה אדם חרור רוח חיובית, והיתה לו אנרגיה סוחפת. הוא האיר כל חדר שנכנס אליו, משתלט עליו מיד בצחוק ובהערותיו השנונות בכל נושא. אהבתי פשוט להקשיב לו מדבר; דעותיו על העולם היו מלאות להט ומעניינות, ואני מתי על זה. מרידית' טענה כי ירשתי ממנו את האכפתיות. וזה היה בסדר גמור מבחינתי. אי־אפשר היה לחוש באכפתיות שלו מבעד למסך המחשב. למען משפחתי ניסיתי לחייך.

"בואו נקרא אותו! איפה הוא?" איימי משכה בשרוולה של מרידית' בקוצר רוח.

"זה מייל. היא צריכה לפתוח אותו. תהיי סבלנית, איימי." בת' טפחה על שערה של איימי, והקטנה נרגעה מיד. ניסיתי להסתיר את ההבעה הריקה שעל פניי, אך מעולם לא הייתי טובה בהסתרת דברים, במיוחד לא מבני משפחתי. הכול סביבי ידעו תמיד מה אני חושבת עוד בטרם היתה לי שהות לומר מילה. זה שיגע אותי. לא ידעתי לשקר. לא הצלחתי להסתיר את תסכוליי מאחיותי או מהוריי חרף כל מאמציי. אבי תמיד אמר שאני כספר – החביב עליי – הפתוח. כשנופית מתוכנית העיתונות בתיכון והורדתי בדרגה למנהלת המודעות של ספר השנה, נכנסתי הביתה בסערה. ניסיתי לשמור על ארשת נייטרלית ולא למשוך תשומת לב לכישלוני. אך ברגע שהדלת נפתחה, כל הפנים בבית הופנו לעברי וכל בני הבית התקבצו סביבי כעדת תרנגולות מוטרפות. אמרתי לאמי רק "אני בסדר," אם כי באותו רגע הרגשתי כאילו הקריירה שלי הסתיימה בטרם החלה. שנאתי להיות יוד־ביתניקית צעירה – עדיין לא הייתי בת שבע־עשרה.

וכאילו כדי להחמיר את המצב את שנתי האחרונה בתיכון נאלצתי לעשות תחת אורה המתוק־דביק של שמש לואיזיאנה. עורי האדים ונשרף בעוד מג משתזפת, ושערי קיבל גוון של אפר בעוד הבלונד הבהיר של איימי נראה כאילו קיבל נשיקה של שמש. תמיד שנאתי שמש. באמת, אני יודעת שזו אמירה סטריאוטיפית של מתבגרים שרוצים להישמע מגניבים, אבל אני לא שמה על להיות מגניבה או אפלה. אני פשוט שונאת איך שאני נראית, כשהפנים שלי כל הזמן

מכווצים בגלל השמש המסנוורת; והרגליים שלי נשארות לנצח חיוורות, לא משנה כמה קרני שמש מכות בהן. אני שונאת איך שהשמש הזורחת כל הזמן גורמת לכולם לרחף סביב בעודם מרוחים ביותר מדיי קרם שזיוף, עם חיוכים שמחים מדיי על פניהם. זה מוזר כמו להסתובב בממלכת זומבים. נכון, לא מסוג אוכלי-הגופות מ"המתים המהלכים", אלא מסוג אכזרי פחות. אלה כולם נשים וילדים של אנשי צבא, עם חיוכים רחבים, עם עודף צמידים מתנודדים ועם עצבות שמסתתרת מאחורי העיניים. האמת היא שאת החלק הזה לא יכולתי לשנוא, כי גם בי היתה אותה עצבות. מהבסיס שלנו נשלחו לשירות בחזית יותר חיילים מאשר מכל בסיס אחר במדינה, לכן חלק גדול ממשפחות רבות היה חסר – אבא, אימא, בעל או אישה.

חג המולד השנה היה קשה במיוחד בלי אבא. נוסף לעובדה, שהדבק של המשפחה ישב עכשיו באוהל בצדו השני של העולם, איכשהו גם לא היה לנו כסף. לא הבנתי את זה. חשבתי על כל הפעמים שבהן שמעתי את קולותיהם המהוסים והכעוסים של הוריי כשדיברו על כסף. נהוג לומר כי כסף הוא שורש כל רע, אבל מג אמרה לי: "אין ספק שקל יותר להיות מאושר כשאתה עשיר." וזה נשמע לי יותר הגיוני. אני חושבת שכסף הוא רע רק כשאינן לך אותו.

התגעגעתי לחבריי בטקסס כמעט כמו שהתגעעתי לאבי. כלומר לאחת מבין חבריי; בדיוק לפני שקיבלנו את הפקודה לעבור ללואיזיאנה, התחברתי סוף-סוף עם מישהי והיינו חברות-הכי טובות. אנחנו גרים כבר שנה בלואיזיאנה, ועדיין לא ניסיתי להתחבר באמת עם מישהו. לא מדויק; יצרתי קשר עין עם הזקן שגר בבית הסמוך. פעמיים. כעבור שבוע נופתי לו.

נשארת שקועה ברצף המחשבות האסוציאטיביות שלי במשך כל הזמן שבו קראה בת' את המייל של אבא. חייכתי פעם אחת כשקראה את שמי. הוא ציין במייל כי הוא מתגעגע אליי. גם אני התגעגעתי אליו. חשבתי שלעולם לא אתגעגע אליו כך שוב, אבל לא היה לי מושג מה עומד להיכנס לחיי או לצאת מהם.

אמי ואחיותיי נאנחו ובכו מול המחשב הנייד, ומרידית' אמרה שתנסה לקבוע שיחת סקייפ עם אבינו בהמשך השבוע. חשבתי על

הבסיס שלו במוסול ואיך הוא בטח מקושט קצת, וזה שיפר את הרגשתי. כשהיה מוצב בפגראם או בקנדהאר שבאפגניסטן, הם קישטו את הבסיס כמעט בכל חג. בחג המולד שעשה באפגניסטן הוא אכל לובסטר וסטייק לארוחת ערב החג. זה המעט שיכלו לעשות בשביל החיילים, שבילו את החג הרחק מבני משפחותיהם. הפעם הוא מוצב באחד הבסיסים המסוכנים ביותר בעיראק, ולכן קיוויתי שיש להם לפחות עץ. שלחנו לו חבילה מלאת סוכריות ועוגיות מבת', חטיפי תירס ממני, תמרוקים ממג וציור מאימי.

"אל תשכחו שיש לנו היום מסיבת חג מולד גודדית. אז כדאי שאחת מכן כבר תיכנס למקלחת," אמרה מרידית' והתרווחה במקומה, בעוד מג ואימי מתקוטטות מי תיכנס ראשונה למקלחת. בזמן שאחיותיי התקלחו והתכוונו ליציאה, השתרעתי על המיטה שלי והקלדתי כמה משפטים ברשימות שלי. כבר חודש שאני עובדת על אותו מאמר, וזה המון זמן בשבילי. הסתכלתי על הספר החדש שלי, "פעמון הזכוכית", ופתחתי אותו בעמוד הראשון.

כשמג יצאה מהבית, כולנו יצאנו בעקבותיה. היה במג דבר־מה שגרם לאחרים לרצות ללכת בעקבותיה. היא יכלה להיות פוליטיקאית או שחקנית טובה. היה משהו מיוחד בעיניה החומות או בנחישות שקרנה מיציבת כתפיה הנשיות.

לא הייתי בטוחה מהו הדבר, אך אנשים נמשכו אליה כמו דבורים לדבש. מג התחברה עם בחורים בקלות רבה יותר מאשר עם בחורות. לטענתה, זה היה מפני שבנות הרגישו מאוימות על ידה. לא הבנתי את זה; אישית, המיניות שלה סקרנה אותי והוקסמתי מהאופן שבו הקיפה אותה מעין הילה של ניסיון, שהאירה עליה כמו זרקור. היא אהבה מאוד להיות במוקד תשומת הלב. אני הפוכה ממנה, ולמרות זאת אני מעריכה את אופייה ואת התנהלותה.

"קדימה, בנות!" קראה אלינו מג והאיצה את קצב הליכתה.

חרטום המגף שלי נתקע במפתן הדלת ומעדתי קדימה. הייתי נופלת על הפנים, אלמלא אחזה בת' במרפקי ביד בוטחת. היא ייזבה אותי עד שחזרתי לעמוד בבטחה על רגליי. עצרתי את התיק על הכתף בטרם נפל, אבל העותק החדש של "פעמון הזכוכית" והסלולרי שלי כן נפלו. הסלולרי החליק במורד הגבעה הקטנה, שהיתה שביל הגישה שלנו. קיללתי אותו.

"תזוהרי שלא תיפלי," אמרה איימי בחיוך קצת רברבני וצחוק בקולה. לפעמים היא מטריפה אותי.

שלחתי יד לחבוט בזרועה, אך היא חמקה ממני ורצה במורד שביל הגישה. רצתי אחריה ותפסתי בשרוול הארוך של הסוּט־שירט שלה, מושכת אותה אליי. הרמתי את העיניים בדיוק כשצווחה, ואז ראיתי נער עומד בשביל הגישה לבית הסמוך. הוא נראה בן גילי או אולי בגיל של מג. שערו הבלונדי היה ארוך והסתיר את אוזניו, והוא לבש סוּט־שירט חום בהיר. אותו צבע כמו של הסוּט־שירט של מג. אלמלא לבש מכנסי ג'ינס שחורים – מג לבשה ג'ינס בצבע תכול בהיר – אפשר היה לומר שהם לבושים אותו דבר. האקססורי הכי בולט אצלו היה הגיחוך שעל פניו. הוא השתדל לא לצחוק עליי, ולו היתה לי שהות לעכל זאת, הייתי מתבאסת.

"ג'ו!" צרחה איימי ומשכה אותי יחד איתה ארצה.

הברך שלי נכנסה חזק בבטון, ושמעתי את מג צועקת את שמי. לא שמתי לב לכך שאימי כבר נחתה על הקרקע. וככה מצאתי את עצמי שוכבת לידה וזרועי על חזה. הברך צרבה לי תחת הג'ינס הקרועים, וראיתי אדום מחלחל מבעד לקרע בבר השחור.

איימי צחקה, ומג נעמדה מעליי והושיטה לי יד. בת' כבר עזרה לאיימי לקום על רגליה. כשהסתכלתי אל מעבר לחצר, הנער עדיין עמד שם ונעץ בנו עיניים. הוא כיסה את פיו בניסיון להסתיר את צחוקו.

התחשק לי להראות לו אצבע משולשלת; אז הראיתי.

הוא לא הסיט את מבטו וצחוקו רק גבר; ואז הוא פשוט נופף אליי. הוא נופף לי בחיוך רחב בזמן שקמתי על רגליי וניקיתי את הג'ינס שלי. והוא המשיך בנפנוף המוזר עד שנופפתי בחזרה, עדיין באצבע מונפת. גם היר שרפה לי במקום שבו עור פרק היד השתפשף בבטון. "מי זה?" לחשה מג וסידרה את הז'קט שלי כך שיכסה לי את הגב.

הבטתי באחותי. שפתיה היו משוחות בשפתון אדום, והיא נראתה מתוקתקת עד הפרט האחרון – ההפך הגמור ממני עם השריטות ועם הג'ינס הקרועים.

"לא יודעת."

"תשאלי אותו", אמרה איימי.

הוא פסע בשביל הגישה לביתו של מר לורנס הזקן.
 "לא," מיהרנו – מג ואני – לומר יחד.
 "היי!" קראה איימי אל הבחור. כזאת היא.
 התחלתי להזיז את רגליי והתעלמתי מהכאב בברך. אחיותיי הלכו
 בעקבותיי במורד שביל הגישה לכיוון המדרכה.
 "איך קוראים לך?" צעקה איימי לבחור הזר.
 חלפנו על פניו ולא הצלחתי לנוע מספיק מהר.
 "איך קוראים לך?" הוא הטה את סנטרו כאילו אמר "היי" או
 "מ'נשמע."
 "הוא כרגע עשה לכן עם הראש," אמרתי לאחיותיי. הייתי די
 בטוחה שהוא שומע אותי, אבל לא היה לי אכפת.
 "הוא –" אמרה מג, שמן הסתם ודאי בחנה את אצבעותיו בחיפוש
 אחר טבעת נישואים.
 בעיניי הוא נראה צעיר מכדי להיות נשוי. מבוגר ממני לבטח, אבל
 צעיר מכדי להיות בעלה של מישהי.
 כמה שונה היה מכלל הבחורים שמג תמיד יצאה איתם. שערו הארוך
 הסגיר את העובדה שאינו חייל, ומג לא יוצאת עם בחורים שאינם
 חיילים. כזאת היא.
 הבחור מיהר בעקבותינו. רציתי להאיץ כדי לפתוח בינינו פער,
 אבל לא רציתי להשתטח שוב.
 "מתערבת איתכן שזה הנכד שדניס סיפרה לאימא עליו," אמרה לנו
 בת'. היא תמיד ידעה כל מה שהתרחש בעולם המבוגרים סביבנו.
 "כנראה," הסכימה איימי.
 "תפסיקו לנעוץ בו עיניים," לחשתי בזעם לאחיותיי. הן כולן נראו
 כמו כלבלבים מריירים.
 "הוא נראה כמו אחד שמתמזמז עם החברה הקבועה שלו על דפים
 קרועים של שירים שכתב בשבילה," אמרה מג, שהמשיכה לנעוץ
 עיניים.
 ידעתי שהיא אומרת "להתמזמז", מפני שאחותנו בת השנים-עשרה
 הייתה צמודה אליה. ידעתי למה היא מתכוונת וגם ידעתי מה בחורים
 שנראים כמוהו עושים עם החברות – ברבים – שלהם.

"נכון שאני צודקת?" שאלה אותנו מג שוב. בת' ואיימי הנהנו שתיהן בהסכמה.

אחייתי פרצו בצחוק, ואיימי קיפצה לפניי והסתובבה על עקבי מגפיה.

הבחור היה במרחק מטרים ספורים מאיתנו. כשהגיע אלינו, הלך לצד איימי כאילו הוא מכיר אותה. הוא הלך בקצב שלנו. "אני גר עכשיו לידכן."
"יופי לך", אמרתי לו.

הוא הסתובב והיך אליי חיוך מלא שיניים צהורות ישרות. בטח גם בחור עשיר. "אה", הוא צידד את ראשו, ושערו הבהיר נגע בכתפו. "זה יהיה יופי גם כשכילך. אני בטוח שנהיה חברים."

בקולו ניכר שמץ של מבטא, אבל לא ידעתי מהו. חיוכו המיוחד בשילוב עם עיניו השחורות הזכירו לי את הנבל בסרטים המצוירים של שבת בבוקר.

"זה מוטל בספק", אמרה איימי. "לגזו אין חברים." הוא שוב צחק. איימי הסתובבה והתקדמה בהליכה צדית, כשהיא מביטה ישירות בפניו. צבטתי את זרועה והיא חבטה בי. רציתי לתת לה סטירה.

"עוד נראה", הוא אמר והתרחק מעלינו. ארבעתנו הסתובבנו אליו בהליכה לאחור. המגפיים השחורים שלנו סימנו מעין קו גבול, אות לבאות בשביל השכן החדש.

"אל תפתח ציפיות", קראה איימי. מג אמרה לה לשתוק. הוא כבר חזר לשביל הגישה שממנו בא, כשמכונית הלינקולן מדגם טאון־קאר נעצרה בחזית ביתו של מר לורנס הזקן. הוא לא אמר מילה כשנכנס למכונית המבהיקה. הוא חיך אלינו, אבל משהו באופן שבו עיניו התעננו העלה בי מחשבה שהוא קצת פוחד מאיתנו.
טוב.

לפעמים אני מרגישה שאנחנו כוח טבע; ובאותו רגע היינו רוח עזה, שנאספת כדי להרוס עיירה.

טוב, זה אולי קצת דרמטי, אבל אנחנו – ארבע הבנות לבית ספרינג – אכן כוח טבע.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן